

Pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 52.–58. punktā Vispārējā tiesa ir pārkāpusi LESD 107. panta 1. punktu, nospriežot, ka valsts īpašumā esošiem kazino nav guvuši priekšrocību no zemākas ieejas maksas par katru apmeklētāju, pamatojoties uz apstrīdēto pasākumu, jo samaksātās summas atbilda 80 % no noteiktās ieejas maksas, ko iekasēja valsts īpašumā un privātīpašumā esošie kazino.

Otrkārt, pārsūdzētā sprieduma 59.–68. punktā Vispārējā tiesa ir pārkāpusi LESD 107. panta 1. punktu, nospriežot, ka ar to vien, ka Komisija ir novērtējusi apstrīdētā pasākuma sniegtās priekšrocības kā tiešu *de jure* diskrimināciju, nebija pietiekami, un Komisijai priekšrocības pastāvēšana bija jāpamato ar apstrīdētā pasākuma ietekmes ekonomisku analīzi.

Treškārt, pārsūdzētā sprieduma 74.–80. punktā Vispārējā tiesa ir pārkāpusi LESD 107. panta 1. punktu, nospriežot, pirmkārt, ka bezmaksas ieejas biļešu piemērošanas prakse nevarēja apstiprināt apstrīdētā pasākuma sniegtu priekšrocību, jo šis pasākums nebija sniedzis nekādu priekšrocību, un, otrkārt, ka Komisijai, lai šis arguments būtu pieņemams, bija jāsniedz pierādījumi par to, ka praksē piešķirto bezmaksas ieejas biļešu skaits bija nesamērīgi liels salīdzinājumā ar Grieķijas tiesību aktos, ar kuriem tika atļauta šāda prakse, paredzētajiem mērķiem, tādējādi pārkāpjot attiecīgajos valsts tiesību aktos izvirzītos nosacījumus.

**Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (pirmā palāta) 2014. gada 23. septembra spriedumu lietā
T-646/11 *Ipatau/Padome* 2014. gada 24. novembrī iesniedza *Vadzim Ipatau***

(Lieta C-535/14 P)

(2015/C 026/24)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējs: Vadzim Ipatau (pārstāvis – M. Michalaukas, advokāts)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Savienības Padome

Apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumi:

- atcelt Vispārējās tiesas 2014. gada 23. septembra spriedumu (lieta T-646/11);
- pieņemt galīgo spriedumu vai arī nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai sprieduma pieņemšanai;
- piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tostarp tiesāšanās izdevumus Vispārējā tiesā.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzējs izvirza četrus pamatus.

Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka Vispārējā tiesa esot pārkāpusi tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, noliedzot, ka pieteikuma par juridisko palīdzību iesniegšanai būtu jebkāda apturoša iedarbība attiecībā uz termiņu, kas paredzēts, lai celtu prasību atcelt apstrīdēto aktu.

Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējs Vispārējai tiesai pārmet, ka tā esot pārkāpusi tiesības uz aizstāvību. Faktiski, Vispārējā tiesa esot nospriedusi, ka Padomei neesot bijis apelācijas sūdzības iesniedzējam jāpaziņo pret viņu izvirzītie pierādījumi, ne arī jāpiešķir viņam iespēja tikt uzklaustītam pirms Lēmuma 2012/642/KĀDP⁽¹⁾ un Īstenošanas regulas Nr. 1017/2012⁽²⁾ pieņemšanas.

Treškārt, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, nospriežot, ka strīdīgajos tiesību aktos norādītais pamatojums esot pietiekams.

Visbeidzot, Vispārēja tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, nospriežot, ka strīdīgie tiesību akti nebija nesamērīgi.

- ⁽¹⁾ Padomes 2012. gada 15. oktobra Lēmums 2012/642/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem pret Baltkrieviju (OV L 285, 1. lpp.).
⁽²⁾ Padomes 2012. gada 6. novembra Īstenošanas regula (ES) Nr. 1017/2012, ar ko īsteno 8.a panta 1. punktu Regulā (EK) Nr. 765/2006 par ierobežojošiem pasākumiem attiecībā uz Baltkrieviju (OV L 307, 7. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 27. novembrī iesniedza Audiencia Provincial de Castellón (Spānija) – Juan Carlos Sánchez Morcillo un María del Carmen Abril García/Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, S.A.

(Lieta C-539/14)

(2015/C 026/25)

Tiesvedības valoda – spāņu

Iesniedzējtiesa

Audiencia Provincial de Castellón

Pamatlietas puses

Prasītāji: Juan Carlos Sánchez Morcillo un María del Carmen Abril García

Atbildētāja: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, S.A.

Prejudiciālais jautājums

Vai Direktīvas 93/13/EK⁽¹⁾ 7. panta 1. punkts, aplūkojot to kopsakarā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas⁽²⁾ 47. pantu, 34. panta 3. un 7. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu procesuālo normu kā Spānijas Civilprocesa kodeksa (*Ley de Enjuiciamiento Civil*) 695. panta 4. punkts, kurš, regulējot prasības celšanu par nolēmumu, ar kuru lemj par iebildumu attiecībā uz izpildi, kas vērsta uz hipotekāri iekļātām vai iekļātām lietām, ļauj pārsūdzēt tikai rīkojumu par tiesvedības izbeigšanu vai negodīga noteikuma nepiemērošanu un tādēļ pircējam/piegādātājam, kurš lūdz izpildi, uzreiz ir vairāk pārsūdzības tiesību aizsardzības līdzekļu nekā patērētājam, pret kuru ir vērsta izpilde?

⁽¹⁾ Padomes 1993. gada 5. aprīļa Direktīva 93/13/EEK par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos, OV L 96, 29. lpp.

⁽²⁾ OV 2000, C 364, 1. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (piektā palāta) 2014. gada 26. septembra spriedumu lietā T-630/13 DK Recycling und Roheisen GmbH/Eiropas Komisija 2014. gada 27. novembrī iesniedza DK Recycling und Roheisen GmbH

(Lieta C-540/14 P)

(2015/C 026/26)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: DK Recycling und Roheisen GmbH (pārstāvji – S. Altenschmidt un P.-A. Schütter, advokāti)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

1. atcelt Vispārējās tiesas 2014. gada 26. septembra spriedumu lietā T-634/13, ciktāl rezolutīvās daļas 2. punktā prasība pārējā daļā ir noraidīta;